

handels-, industri- eller søfartserhverv, f. eks. købmand, fabrikant eller skibsreder, og i det omfang, erhvervsmæssige betegnelser er beskyttet, f. eks. advokat, statsautoriseret revisor og mægler, er beskyttelsen givet personer, der opfylder særlige faglige krav, og uden hensyn til deres evner til at drive erhvervet. Ganske på linie hermed er „mesterbetegnelsen“ nu knyttet til mesterens *faglige* uddannelse, og jeg vil finde det principielt betænkeligt, om benyttelsen af denne titel skulle gøres afhængig af en prøve, der overvejende tager sigte på kommercielle færdigheder som „virksomhedsledere“. Der findes ikke i dansk lovgivning fortilfælde på beskyttelse af erhvervsbetegnelser ud fra dette synspunkt. Håndværksrådets forslag vil for de nuværende mestre betyde en særlig og ikke saglig begrundet erhvervsmæssig fordel, og for forbrugerne vil en sådan nyordning i lang tid fremover ikke kunne give den tilsigtede vejledning, idet de fleste mestre i lang tid vil være mestre, der ikke har aflagt mesterprøven.

I det hele må jeg dele kommissionens opfattelse, hvorefter den ordning, som Håndværksrådet ønsker, kan indebære en risiko for en urimelig forskelsbehandling inden for håndværket i henseende til erhvervsudøvelse bl. a. ved at skabe én gruppe håndværkere, der omfatter de ufaglærte og de faglærte med svendepøve, og en anden gruppe, der omfatter de faglærte, som både har svendepøve og mesterprøve. Efter min mening er det rigtigt, når lovforslaget opretholder den nuværende ordning med én gruppe håndværkere, der omfatter de ufaglærte, og en anden, der omfatter alle de faglærte, og denne ordning har hidtil virket tilfredsstillende.

Med henblik på det af Håndværksrådet anførte om udenlandsk lovgivning vil jeg gerne bemærke, at en ordning som ønsket

af Håndværksrådet næppe vil få betydning for danske håndværksmestres adgang til at drive virksomhed i de lande, hvor en bestået mesterprøve udkræves som betingelse for etableringsret, medens omvendt forslaget ikke vil forhindre statsborgere fra de pågældende lande i at drive virksomhed her i landet, medmindre man gør mesterprøven til en betingelse for at kunne etablere sig i Danmark.

Ad skrivelse af 10. december 1965 fra højesteretssagfører Felix Vang.

I den nævnte skrivelse har højesteretssagfører Vang som advokat for Foreningen af rejsende Uldhandlere i Danmark fremsat ønske om, at de uldhandlere, der nu har ret til at omføre varer inden for ét amt i henhold til vandrebrev, fremover får ret til at omføre varer i to amter.

Efter lovforslaget vil det ikke fremtidig være tilladt at forhandle uldvarer ved omførsel, men efter § 27 får de personer, der mindst ét år før lovens ikrafttræden har haft adgang til sådan omførsel, ret til at fortsætte deres virksomhed uforandret.

Tilsvarende ønsker, som nu er fremsat, har også været fremme over for næringslovkommissionen, men kommissionen fandt det rigtigst ikke at udvide de nuværende rejsende uldhandlernes handelsområde til at omfatte to amter. Ved lovforslagets fremsættelse fulgte jeg kommissionens indstilling, idet denne ligger på linie med det almindelige synspunkt for den fremtidige næringslovgivning, at sådan omførsel af varer fortsat kun bør kunne ske i begrænset omfang, og at de nuværende muligheder for omførsel ikke bør udvides.

Under henvisning hertil må jeg finde det rigtigst, at lovforslagets bestemmelser ikke ændres.